

Annette Bjergfeldt

Een gegeven nijlpaard

Vertaald uit het Deens door Ingrid Hilwerda en Janke Klok

SIGNATUUR

2021

Tijd van wonderen

De eerste keer dat Filippa overleed, waren Olga en ik net zeven geworden.

Onze grote zus verloor plotseling het bewustzijn. Ze viel door een gat in de tijd en trippelde op haar tenen naar het tere schijnsel van 'de andere kant'. Eindeloze rijen zielen bewogen om haar heen en zij was een van hen.

Mijn moeder haalde de pope van de Alexander Nevskikerk aan de Bredgade erbij. Gebedssnoeren en cyrillische tongentaal vulden, samen met de rest van mijn familie, de slaapkamer van Filippa aan de Palermovej. Mijn tweelingzus Olga zat op het bed. Ze had gehuild. Haar ogen waren nog groener dan ze normaal al waren. Onze Russische oma Varinka stond aan het hoofdeinde in haar ochtendjas, die naar augurken rook.

Zelf had ik nog nooit iets bovenaards meegemaakt en ik werd heen en weer geslingerd tussen jaloezie omdat God het gezelschap van Filippa boven het mijne verkoos en angst dat ik mijn grote zus voor altijd had verloren.

Ik weet niet of Filippa naar het leven werd teruggetrokken door de geur van augurken, de gebeden van de geestelijke of de handen van Papa, maar ze lag in zijn armen toen ze haar ogen weer opende.

'Het is een wonder,' riep Olga.

'Ja!' fluisterde mijn moeder. 'Zet het raam open! Je zus heeft frisse lucht nodig!'

Toen viel ze op haar knieën om de pope te bedanken. Hij

zegende Filippa nog een keer, pakte de gebedssnoeren bij elkaar en verliet de slaapkamer. Ik keek steeds naar mijn oma, die haar landgenoot tijdens het hele gebeuren geen blik waardig had gegund. Volgens Varinka was al dat gepraat over Gods zielen namelijk pure nonsens en niets anders dan koortsdromen.

‘Kakaja lozh! Wat een oplichterij!’

Eventuele geesten moest je negeren. Zelfs onze nachtelijke dromen verklaarde ze als mistig afval van de hersenen.

‘Je droomt alleen als je de avond ervoor gefermenteerde koolrolletjes hebt gegeten!’

De meeste familieleden van mijn oma waren onder het bewind van de tsaar, Lenin en Stalin verdwenen. Dus de tijd van wonderen was echt wel voorbij.

*

Mijn oma Varinka Sowalskaja werd in 1900 geboren. In een failliet familiecircus, op een afgelegen akker ten oosten van Sint-Petersburg.

Ze had aan den lijve ondervonden dat magie een illusie is waar je elke dag keihard aan moet werken om die in stand te houden. De circuspaarden struikelden, wanneer ze hun rondjes door de ijskoude piste sjokten, over hun eigen hoeven. De spreekstalmeester, mijn overgrootvader Igor, stonk naar wodka en naar het onderlijf van onbekende vrouwen. Als er niet zo weinig eten was geweest, waren de artiesten waarschijnlijk in hongerstaking gegaan.

De enige hoop die het familiebedrijf op een trekpleister had, was het nijlpaard dat de vader van Varinka in een aanval van grootheidswaanzin in 1914 naar Sint-Petersburg had laten varen. Hier was Circus Sowalskaja met de gebruikelijke slechte timing midden in de algemene staking neergestreken.

Eigenlijk had mijn overgrootvader een olifant besteld. Bij een dierentuin in Polen, die volgens Varinka de dieren sneller verkocht dan een merrie loopt als die haar stal ruikt. Het plan was om de olifant in Danzig in te schepen, als men de arbeiders tenminste zover zou kunnen krijgen, en daarna naar de vrachthaven van Sint-Petersburg te vervoeren, waar hij dan bij ligplaats 26 kon worden afgehaald.

De daaropvolgende maanden sprak Igor enkel en alleen over de in aantocht zijnde olifant. Olifant met een hoofdletter O. Over hoe geweldig alles nu zou worden. Over het wereldnummer dat hij persoonlijk met dat prachtige schepsel zou vormgeven. Wat zou het een enorme publiekstrekker worden. Ze zouden nooit meer met honger naar bed hoeven gaan. Nú kwam de doorbraak.

Eindelijk brak de dag aan waarop het schip met de Olifant in de haven werd verwacht. Mijn overgrootvader had Varinka en de breedgeschouderde Svetlana meegenomen. Svetlana kon alles wat zwaar was tillen en een vrachtwagen besturen. Vol verwachting stond Igor met knipperende ogen tegen het felle zonlicht in te kijken, terwijl het vrachtschip onder een wolkeloze hemel aanlegde. Langzaam werd de houten kist uit de buik van het schip omhooggetild, waarna ze hem vanaf het bovenste dek naar beneden lieten zakken.

‘*Mi zhdjom slona!* We wachten op onze Olifant! *SLONA!* Horen jullie het wel?’ proclameerde Igor trots naar de mensen die op de kade om hen heen stonden, een mengelmoes van werkloze dagloners en zeelieden. De kist hing nog steeds in de lucht en de spanning steeg.

Al snel werd duidelijk dat er iets aan de hand was.

Naarmate hij dichterbij de grond kwam, leek de kist steeds kleiner.

‘De olifant was in de was gekrompen,’ bromt Varinka elke keer dat Olga en ik haar vragen om het verhaal te vertellen.

Want toen Svetlana de veel en veel te kleine kist op de kade

openbrak, kwam er een grijs gemêleerd nijlpaard met roze oortjes, een open bek met enorme tanden en een uiterst slechte adem tevoorschijn.

Igor spuugde, vloekte, schopte en vervloekte heel Polen en in het bijzonder de dierentuin van Danzig. Toen zakte hij uitgeput in elkaar en keek naar het nijlpaard, dat haar hoopvolle kop boven de kist uit had gestoken.

Mijn overgrootvader zocht in zijn jas naar zijn heupfles, maar die was leeg. De havenmeester die erbij was komen staan, had alle superlatieven over de komende Olifant gehoord en ontfermde zich over mijn overgrootvader. Hij haalde zijn eigen wodkaflles tevoorschijn en liet de circusdirecteur drinken.

Na een kwartier van moedeloosheid richtte Igor zich op.

‘Varinka! Svetlana! Olifanten zijn banaal. *Trivialno... Zaurjadno!* Die zijn ordinair! Die vind je overal. Circus Chinizelli bijvoorbeeld heeft massa’s olifanten. Maar een nijlpaard! Dát heeft niemand.’

Varinka en Svetlana keken hem zwijgend aan.

De vrachtwagen die het nijlpaard vanaf de kade moest vervoeren, wilde niet starten. Dus deze zonnige dag, die zo mooi begon met de droom over een Olifant met een hoofdletter O, eindigde ermee dat Igor, Varinka en Svetlana de vrachtwagen achter moesten laten en de lange weg door Sint-Petersburg met een stinkend nijlpaard op sleeptouw lopend moesten afleggen. De hele weg naar Circus Sowalskaja.

‘Kin omhoog, dames. Dit is fantastische reclame!’ zei Igor, terwijl ze tijdens het lopen door iedereen werden aangestaard.

De passanten lachten, schudden hun hoofd of groetten sarcastisch door hun hoed af te nemen. ‘Wacht maar. Het publiek zal ons overladen met bezoek! We worden groter dan Chinizelli!’

Dat gebeurde natuurlijk niet, maar je moet mijn overgroot-

vader wel nageven dat hij een uniek vermogen had om elk fiasco eruit te laten zien alsof hij het geluk in de schoot geworpen had gekregen. Een megalomane man die onvoorwaardelijke bewondering verlangde voor elke misstap die hij beging.

De week erna rende Varinka door de straten om nieuwe posters met het nijlpaard erop op te hangen. Tussen anarchisten, actievoerende fabrieksarbeiders en bloedrode banniers.

In hetzelfde jaar brak de Eerste Wereldoorlog uit. De tsaar onderdrukte de opstand van zijn onderdanen en liet de naam van de hoofdstad veranderen in het nationaler klinkende Petrograd.

Maar dat alles ging eigenlijk aan Varinka voorbij, want aan het eind van het seizoen dook een jonge dwerg met de naam Vadim op, die zich aansloot bij de troep. Ze gingen samen het nijlpaard trainen. Vadim, expert in salto's en sprongen vanaf de trampoline, betrok het dier al snel bij zijn nummer. Terwijl in Europa de oorlog woedde, werden de drie onafscheidelijk. Vadim, Varinka en het nijlpaard.

In eerste instantie wist Varinka niet zeker wie ze het meest bewonderde. De virtuoze Vadim of het nijlpaard, dat er blijkbaar totaal niet van onder de indruk was dat ze niet de olifant was die overgrootvader Igor had besteld.

Maar terwijl de maanden verstreken, verdween de twijfel uit Varinka's hart en Vadim trok bij haar in in haar haveloze woonwagen. Hij was de eerste persoon die ze vertrouwde sinds ze als negenjarige haar moeder was verloren.

Mijn oma had haar eigen topnummer, dat ze de daaropvolgende jaren perfectioneerde. Ze was klein en gespierd, en slechts anderhalve meter lang. Haar lichaam was zo lenig dat ze het op volstrekt onmogelijke manieren dubbel kon vouwen en ze in de geheime kisten en ruimtes van de goochelaar kon verdwijnen.

Als doorgezaagde dame leerde ze al snel waar alle delen van het leven thuishoorden. En dat je nooit als bij toverslag weer in elkaar kunt worden gezet als je echt kapot bent gegaan. Want geluk is ongrijpbaar.

In 1917 bestormden de bolsjewieken het Winterpaleis en het jaar erna, toen Varinka achttien werd, zag ze hoe haar geliefde Vadim verkeerd afzette op de trampoline. Hij vloog zoals altijd door de lucht en kon nog net zijn dubbele salto maken, maar die avond belandde hij in de open bek van het nijlpaard in plaats van op de rug van het dier zoals anders. De toeschouwers begrepen niet dat ze getuige waren van een fatale fout. Ze gingen staan en schreeuwden *da capo, da capo*, terwijl Vadim door het nijlpaard werd ingeslikt en Varinka alleen op de wereld achterliet.

*

Mijn opa danste in die tijd de quadrille in Kopenhagen. Als een-na-oudste zoon van een grossier kwamen hij en zijn familie beter uit de Eerste Wereldoorlog dan dat ze alleen het hoofd boven water hielden. Aan alle deelnemende partijen aan de oorlog in Europa werd ingeblikt voedsel verkocht, schouderham die zowel in de Duitse als Franse loopgraven terecht kwam. Geld was er in overvloed. Toch voelde Hannibal Severin Møller zich op een vreemde manier rusteloos.

Tijdens de Eerste Wereldoorlog krijgen de portretten van Picasso ogen in hun achterhoofd, terwijl Proust in Parijs op zoek is naar de verloren tijd en naar zijn madeleines. Schönberg vindt de twaalftoonsmuziek uit, het korset raakt uit de mode en vrouwen krijgen stemrecht. Maar dat alles was in het huis van mijn opa aan de Amaliegade van weinig betekenis. De meubels stonden nog net zoals ze al sinds de jaren negentig van de negentiende eeuw hadden gestaan, volgehangen met kwastjes. Stucwerk, snuisterijen, franjes en velours lam-

pen hadden zich als een paddenstoelenepidemie in alle negen kamers verspreid.

Men ging dan wel naar het theater en organiseerde soirees met de grote namen uit die tijd, maar dat was vooral om gezien te worden of om tijdens de pauzes zaken te doen. De zussen van Hannibal kregen de kans om een goede partij te vinden en de Grossier kreeg de gelegenheid om nieuwe bestellingen binnen te halen. Over de voorstellingen werd zelden gesproken, tenzij een van de toneelspeelsters weer eens in een schandáál was beland!

Uiteraard moesten de kinderen van de Grossier piano leren spelen, maar de focus lag op het erin stampen van de toonladders en vooral op het foutloos kunnen spelen van een hele sonate.

Toen mijn opa nog een kind was, verbleven zijn ouders ieder aan hun kant van het enorme appartement in het herenhuis, terwijl de kinderen met onbetrouwbare berichten tussen de twee heen en weer renden. Nooit klonk er een lieflijk woord tussen de in sigarenrook gehulde herenkamer achter in het appartement en het boudoir van zijn moeder, met de chaise longue en de fragiele geur van rozenzeep.

De moeder van Hannibal probeerde tevergeefs warmte te creëren in het driehonderd vierkante meter grote appartement. Ze zat het liefst 's middags voor haar raam aan de straatkant, terwijl de zon voorbijtrok en even bleef watertrappelen op de witgelakte vensterbank.

De temperatuur in het appartement daalde verder toen de Grossier besloot om elders in de stad te overnachten zonder daar een reden voor aan te voeren. En die kilte nestelde zich chronisch in de botten van zijn moeder, toen Hannibals vier jaar oudere broer Alfred overleed aan difterie. De jonge man vocht een eindeloze nacht tegen kroep en een torenhoge koorts. Tevergeefs. 's Ochtends lag hij slap op zijn bed met een blauwachtige teint op zijn gezicht. Hij ademde niet meer.

De dood rende verder zonder om te kijken.

De moeder van Hannibal zat met een bleek gezicht en een pen en schriftje in haar hand voor zich uit te staren. Toen ze even bij haar raam vandaan was gegaan om met het dienstmeisje in de keuken te praten, was hij naar binnen geslopen om te kijken wat er stond. Hij bladerde in het schriftje, maar afgezien van één enkele regel was het leeg. *Verdriet is als een levend wezen*, stond er in een dun handschrift. Daarachter slechts een opgedroogde, blauwzwarte inktvlek, die langs de bladzijde omlaag was gelopen en de rest vertelde.

Elke nacht droomde mijn opa over Alfred. Over bloemknoppen die nooit opengingen, maar zich alleen om zichzelf heen vouwden. Hoopvolle zaadlobben en meeldraden, die verdorden en geruisloos op de gepolijste parketvloer dwarrelde om daarna te worden opgeveegd door het dienstmeisje. Het choqueeerde hem dat de mens op zo'n dun fundament staat, dat het verschil tussen leven en dood slechts een enkel gescheurd bloedvat hoeft te zijn. Mijn opa zwoer bij het graf van zijn broer dat hij, Hannibal Severin Møller, zou leven voor de passie. Dat hij geen seconde wilde verspillen aan uiterlijkheden of het niet-noodzakelijke. Nooit zou hij zijn leven besteden aan onbelangrijke franjes of de juiste opstelling van de banken, waar zijn ouders toch niet tegelijkertijd op zouden zitten.

Hannibal had een droom: hij zag een huis voor zich, vol licht en openstaande ramen. Met gelach van kinderen, kunst en liefde. Dichters zouden er prachtige poëzie voordragen onder de treurwilg in de achtertuin en bohemiens zouden feesten onder zijn dak. Prachtige muziek zou uit de openstaande ramen klinken en het huis laten zweven. Dat zag hij voor zich: een zwevend huis.

Eigenlijk voelde mijn opa zijn hart alleen bij een Tsjajkovski-concert op het juiste tempo kloppen of wanneer hij het Hooglied van Salomo in de Bijbel las. Een verhoogde hartslag,

waarbij zijn bloed zo snel door zijn lichaam stroomde dat hij het bijna kon proeven.

Zijn tante Thea had de Bijbel als cadeau voor zijn belijdenis gestuurd. Ze woonde in Johannesburg met een man wiens huidskleur nog donkerder dan ebbenhout was en om die reden was ze bij haar familie stevig in ongenade gevallen. Alleen omdat het cadeau een betrouwbare Bijbel was, werd het toegestaan. Aan de binnenkant van de omslag stond een handgeschreven advies: *Liefste neef. Lees de eerste brief van Paulus aan de Korintiërs. Het Hooglied van Salomo. Dan volgt al het andere. Je tante Thea.*

Van die bladzijden stegen mirre, opengebarsten granaatappels en kruidige zoete kaneel uit een vreemd land omhoog: *Hoe heerlijk is jouw liefde, hoeveel zoeter nog dan wijn. Hoeveel zoeter is je geur dan alle balsems die er zijn... Als een koord van karmozijn zijn je lippen*, schreef koning Salomo, die drieduizend jaar geleden in Jeruzalem had gewoond. Verblind door de liefde.

Precies op die plek, in die regels, wilde mijn opa wonen!

Hij had eerder een glimp opgevangen van Sarah Bernhardt voor hotel D'Angleterre, toen ze onder grote belangstelling Denemarken had bezocht. Net als het gebakje dat naar aanleiding van haar korte bezoek werd ontworpen, met een bodem van knapperige bitterkoekjes, bitterzoete chocola en een explosie in de vorm van een wild viooltje erbovenop, zorgde ze ervoor dat Hannibal begon te watertanden. De eenbenige schoonheid speelde zowel Hamlet als andere mannenrollen. Dit type vrouwen had voor hem iets aantrekkelijks. Ze waren verontrustend. Hij vervloekte zichzelf dat hij de moed niet had om uit de menigte naar voren te stappen en haar aan te spreken.

Doordat hij van Sarah Bernhardt had mogen proeven bedankte mijn opa voor verdere dansavonden met de dochters

van de gegoede burgerij. In plaats daarvan bezocht hij stiekem kleine, schemerige kroegen, vooral die in de kelders van het havengebied Nyhavn, ook al moest hij de dag erna vroeg op om in de groothandel aan het werk te gaan. DENK OM HET AFSTAPJE stond er op de afgebladerde deur van de kelder, en je stapte er echt wel af. De hartstocht droop van de muren. Vanuit de toiletten was het gebrul van zeemannen en deftiger heren hoorbaar, die allemaal letterlijk de liefde aan den lijve ondervonden. De meisjes van Nyhavn stonden erom bekend dat ze de meest gehaaide trucjes van de stad achter de hand hadden. Ondertussen zat mijn opa voor in de kroeg naar de luidruchtige schilders van de Kunstacademie te luisteren, die de hele nacht doordronken en over kunst discussieerden.

Aanvankelijk merkte niemand hem op, maar na verloop van tijd werd Hannibal door de ober en sommige schilders begroet als hij binnenkwam. Langzaam liep hij dan op de piano af, waar de pianist zat te pingelen. Ragtime uit Amerika, afgewisseld met de populaire liedjes uit de zomerrevues. De twee mannen raakten aan de praat en op een avond mocht mijn opa een nummer spelen. Hij koos voor een Argentijnse tango, die in Europa net in zwang was gekomen. 'La Belle Creole' legde zelfs de meest dronken gasten het zwijgen op. Ruggen werden gerecht en hakken sloegen tegen elkaar. Mensen vroegen elkaar ten dans en er werd met een bijna vergeten respect in elkaars armen gedanst. Ook door de meisjes van Nyhavn. Bruisende nachten die ertoe leidden dat Hannibal de volgende ochtend met kleine oogjes wakker werd en de hele dag in de groothandel op een tangowolk rondliep.

In de maand mei gaat de stomme film *Anna Karenina* in première. Betty Nansen speelt de hoofdrol en mijn opa slaagt erin een kaartje te bemachtigen. Hij is alleen gegaan, zodat niemand in het gezin zijn ontmoeting met de diva kan verpes-ten.

Voordat de film begint, stapt mevrouw Nansen het podium op. De mensen klappen minutenlang. Daarna blinkt ze uit op het doek in de klassieker van Tolstoj. We zien een vrouw uit de bovenklasse van de tsaar, een vrouw die kiest voor passie en de consequenties daarvan. De ultieme consequentie.

Na de film biedt de eigenaar van het theater in de foyer een glas champagne aan, waar je de actrice kunt ontmoeten. Mijn opa gaat midden in de ruimte staan en nipt aan zijn champagne, terwijl hij in de gaten houdt of hij Betty Nansen al ziet. Uiteindelijk komt ze binnenzwieren en krijgt wederom een warm applaus. Heel toevallig blijft ze vlak bij Hannibal staan. Donker en knap, terwijl ze de hele ruimte vult met haar bijzondere geur.

‘Mevrouw Nansen,’ zegt hij tot zijn eigen verbazing.

Zijn hart galoppeert en hij hoort zijn eigen stem alsof die niet van hem is.

‘Ja,’ antwoordt ze, wat een nog grotere verrassing is.

Heel even kijkt de actrice hem recht aan met haar hazelnootbruine ogen, vol ervaring. Ze legt haar hoofd een beetje schuin. Afwachtend.

Mijn opa is een jonge, blonde man met fijne gelaatstrekken en op dat moment verschijnt iets wat doet denken aan een glimlach op haar gezicht.

Hannibal kucht. Maar het enige wat uit zijn mond komt, is een papperige, onsamenvangende brij aan woorden, die nergens op slaat. Hij ziet de teleurstelling op het gezicht van mevrouw Nansen verschijnen, waarna ze zich omdraait naar een volwassener schare fans. Hannibal druipt met de staart tussen zijn benen af.

‘Nooit meer,’ zegt hij huilend onderweg naar huis tussen de regenplassen door. ‘Nooit meer wil ik me gedragen als een stotterende idioot. Ik moet de wereld in. Ik weet helemaal niets.’

Na het overlijden van Alfred was Hannibal de oudste zoon in het gezin en er werd uiteraard van hem verwacht dat hij op een dag het bedrijf zou overnemen. Dat was niet iets waar zijn vader naar uitkeek, want hij had al vroeg gezien dat deze zoon veel te dweperig was aangelegd om ooit een winstgevend bedrijf te kunnen runnen. Alfred daarentegen was een sterke jongeman geweest, met zijn hoofd vol van cijfers en plichtsbesef.

Bovendien was de Grossier Hannibal na een uitstekende maaltijd in A Porta in Nyhavn tegengekomen. Als gezinshoofd was het geoorloofd je in de achterkamers van Nyhavn bepaalde vrijheden te permitteren. Als zijn zoon daar om dezelfde reden was geweest, had dat nog een voordeel kunnen opleveren. Dan had je een blik van verstandhouding kunnen uitwisselen. Maar de vernedering die hij moest ondergaan om zijn nu enige zoon als de eerste de beste armoedige pianist Argentijnse arbeidersliedjes te zien spelen? Nee. Nee. De dood had de verkeerde zoon genomen.

Dat Hannibal een teleurstelling was voor zijn vader, wist hij maar al te goed, en hier had mijn opa ervoor kunnen kiezen om zijn nette kostuum te pakken, zijn baan op te zeggen en de wereld te bestormen. Ik denk alleen dat hij zich al snel realiseerde dat als hij zijn leven niet wilde eindigen als een zeeman met scheurbuik of een pianist met tuberculose in Nyhavn, hij een compromis met zichzelf moest sluiten. Als je wordt geboren met een zilveren lepel in je mond, valt het niet mee om in de stinkende afgrond van armoede te staren en te hopen dat je daar grote persoonlijkheden zult ontmoeten.

Nee, Hannibal moest wel in het bedrijf van zijn vader blijven. In rang stijgen en lucratieve markten ontdekken, die hij zelf zou kunnen beheren. Als hij eenmaal de middelen had en ervaring had opgedaan, dan zou hij zich losmaken van de twijfelachtige handelsprincipes van zijn familie en een toekomst tussen anarchisten en kunstenaars tegemoet rennen.

Er volgde een tijd waarin Hannibal Nyhavn vermeed en elke ochtend plichtsgetrouw vroeg opstond. Hij schoor zich en droeg op zijn werk een vlinderstrik, een vest en een middenscheiding. De lange werkdagen, zakendiners met het eeuwigdurende geklets over partijen goederen, rente en winst dreven hem tot waanzin. Er werd gedaan wat er al generaties lang werd gedaan. Er werden sigaren gerookt en tafels werden afgeruimd.

De weekenden besteedde mijn opa aan zijn dromen. Hij fietste rond op zoek naar zijn zwevende huis. Op een zondag in juni was hij op het eiland Amager beland, toen een bord met vochtplekken en de woorden TE KOOP erop hem halverwege de Palermovej deed stoppen. Het bord was omvergewaaid en lag half op het trottoir. Het grote witte huis, dat nog net zichtbaar was achter de doornhaag, zag er onbewoond uit.

Hannibal stapte van zijn fiets en sloop door metershoog gras. Toen hij de verwilderde achtertuin zag en het balkon op de eerste verdieping, was hij verkocht. De villa was verwaarloosd, met kapotte dakgoten en gebroken ramen. Maar hij werd verliefd op de klimplanten in de tuin, die door de ramen naar binnen waren gekropen, en op de oplichtende klaprozen, die het grondstuk met hun bonte kleuren prachtig hadden ingenomen.

Destijds stonden er nog maar weinig huizen aan de Palermovej. Hij klopte bij iedereen in de straat aan, maar niemand kon zich herinneren dat ze de eigenaar ooit hadden gezien. De overburen dachten dat het de nalatenschap van een zonderling zonder erfgenamen was. Het huis was al decennialang aan het vervallen. Er hing ook geen naambordje op de deur.

Zou dit het huis van Hannibal kunnen worden? Zou hij zich hier kunnen losmaken van zijn familie aan de Amaliegade?

Opnieuw werd het geduld van mijn opa op de proef gesteld. Hij had nog steeds niet genoeg geld om zich zo'n aankoop te

kunnen veroorloven en zijn waarde voor het bedrijf was voor zijn vader nog maar net zichtbaar aan het worden. Maar om andere kopers niet in de verleiding te brengen, zette hij het ТЕ КООР-bord in het gereedschapsschuurtje bij het huis.

Elke zondag fietste Hannibal naar de Palermovej, waar hij onzichtbaar vanaf de weg onder de treurwilg zijn lunchpakketje opat. Terwijl hij zat te dommelen in de middagzon, droomde hij van exotische vrouwen, Russische literatuur en een wereld vol tonen van Tsjaikovski. De stomme film over de gepassioneerde Anna Karenina had een diepe indruk nagelaten. Hij wilde maar dat iets of iemand hem wakker zou kussen en hem met een plotselinge en sprankelende magie uit het slaperige groothandelskantoor zou verlossen.